

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קמן

הספרים. פירוש להסתפר וזממסתפר לכל אדם שהתירו חכמים וי"ג הספרים ומטפחת ^(א) הספגנין וזירושלמי קאמר עלה מטפחת הספרים [אין] מכבסין אותן זמני רגלים ^(ב) מפני הכבוד ואין נראה לי להציא ראייה דאירי צתכזי הקדש דאפילו דאירי צאומן המספר שיין כבוד המסתפרים שנותנין אותן צפניהם וכמסתפרין אין כבוד להם צמטופנין:

העוֹלָם מטומאה אטרהה.

^(א) צמטופנין: מנורע אסור לכבס כדאמר לעיל (דף טו.) ומסופק אס נאמר כן צעולה מטומאת מת ונצילה שרתיך לכבס בגדיו או אמרינן דוקא מנורע הואיל ואסור לכבס כל בגדיו שלו מיהו מה שפירש צמטופנין אירי קשיא לן אי אמרינן דמנורע אינו נוהג כרעמו צרגל א"כ מאי איריא עולם מטומאה לטהרה אפילו צימי כרעמו נמי מותר לכבס צרגל דלא מני למימר לא מיבעיא קאמר כדלעיל (דף טז.) דאם כן לא שיין שמה יסוה קרצנותיין דבשלמא גילוח הוא צשעת קרצן אכל כיוסם לא שיין לקרצן ויש לומר דכיוסם נמי שיין לקרצן:

מתקין זה אביי מאן אימא לן. ואע"ג דאביי גופיה שני לעיל מתני' אליבא דרבי יוחנן אינו סובר כן: **ואלן** בותבין במועד. נראה דכל הני הוו דבר האבד פן ימות הנותן או העדים או צ"ד או ילכו למדינת הים:

ואיגרות רשות. צירושלמי מפרש פריסת שלום ויש מפרשים ציווי השלטון כמו אל תמודע לרשות (אבות פ"א מ"ט): **אין** בותבין שטרי חוב. פירשו בתוספות הוא הדין שטר מכירה דהא צדדי אלו כותבין צמועד לא חשיב שטר מכירה ולי נראה דהא דלא קמי משום דאין כותבין שטר מכירה אלא על הקקע וואמרינן לעיל (דף יג.) אין ^(א) מוכרין צמים אלא לנורכ המועד ולנורכ המועד פשיטא דשרי והוא הדין אס מכר קודם המועד ועתה רובה לכתוב דשרי צמועד דהא נמי דבר האבד רק אס היה לו אונס ולא יכול לכתוב קודם המועד: ^(ב) הן הן דברים הנקבין באמירה. צפ' הנושא (כמועות דף קצ:.) מפורש: ^(ג) **רמי** אמר שמואל שמה יקדמנו אחר. תימה לי אמאי לא משני הא צווג שני הא צווג ראשון כדמשני פרק שני דסנהדרין (דף כג.) וצפרק קמא דסוטה (דף ג. טס):

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

לני פשטן. דלא נפיש טירחא: מטפוחס הספרים. של פשתן: הני אין. אכל שאר כלי פשתן לא: אפילו דשאר מיני. כלומר מטפוחס דשאר מינין כגון דלמר אע"ג דנפיש טירחא שרי לכבס אכל שאר כלים דשאר מינין לא אכל כלי פשתן שרי לכבס: **משיכלי**. ספלים: **מתני'** קדושי נשים. שכתב צשטר הרי את מקודשת לי דלשה נקנית פטור: **דייסיקי**. שטר לוואה: **פרוובולין**. שכותב מלוה צשטר שאינו משמט ולא משמיט ליה שמיטה: **איגרוס** **אוס**. כך שמו צית דין שדה זו ונתנו לחאים כך וכך נגדו: **איגרוס** **מוון**. פלוני קבל לזון צת אשמו: **שטרי צירורים**. ציררו צ"ד חלק זה לזה ותקנו זה לזה: **גורוס צ"ד**. פסקי דינין: **ואיגרוס** של **רשות**. זווי וקיוס של שלטון: **גב' דרנז** **גידל**. שכותב תנאי זה צשטר: **ניקנין צאמירה**. בלא קנין: **דקא עביד מלוה**. דעוסק צפריה ורביה: ^(א) **פרס** **צה'**. צאמנה דקאמר דלא מסייע לזותא כלום הואיל ולא מוזמנה ^(ב) ליה כלומר השתא לצינא עלה ולא אסמייעא מילתא: **אמר**. אי לא מנסבא או איהי תמות מקמאי דלא איחוי כד מנסבא לאחר ולאנער צה: או איהו. עלמנו ימות מקמי דמינסבא איהי לאדך. ולהכי מארס צמועד שלא יקדמנו אחר צרחמיס שתמות היא: **נחשד** **צדכ**. עזיניה: להכעיס **עבוד**. ודעיה דלא היה: **צקלא דפסיק**. לא היה ציה: **קלא דלא פסיק**. היה ציה: **דומי** חשד כמו לא יסא צת דומה (סוטה דף טז.) **אכל דער נכט**. דנתר דפסיק התחיל קלא נכט נשמע דמיין כמו צמסכת תענית (דף טז.) הא לורצא מרבנן דמי לפרצידא דומי קלא כיון דנכט נכט ופי' זה זה לשון נחמ: **מתני'** **ואס** אינו מאמינו. המלוה ללוה: או שאין לו מה יאכל לספור: **אפילו כספר עורא**. ק"מ של עורא. ואני שמעיה עזרה צה' ופי' ספר מוגה היה צעורה שממנו היו מגיהים כל ספרי גולה: **לעצמו**. לקיים זה המלוה אכל לצבור למכור דרך שכירות הוה חשיב מלככה כדאמרינן לעיל (דף יג.) ^(א) אונכרא דכיון דלאו אגרא קשקיל שרשיי צעלמא הוא וטרי: וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

צב א מיי פ"ו מהלכות י"ט הלכה יב סמג לאון שה טוש"ע א"ח סי' תקמה סעיף א: ב (מ"י) שה ה"י טוש"ע ס"ט:

צב ג מיי פ"ו מהלכות י"ט הלכה טו סמג לאון שה טוש"ע א"ח סי' תקמו סעיף א: **צד** ד מיי פ"ג מה' אסות הלכה יב פ"ו מה' וציה וממנה הלכה יז סמג ענין מה טוש"ע א"ח סי' נא:

צה ה מיי פ"ו מהלכות י"ט הלכה יז סמג לאון שה טוש"ע א"ח סי' תקמה סעיף ו: **צז** ז מיי פ"ו מהלכה יב טוש"ע שס סעיף ג:

טורה אור השלם

1. ועין לכן ובתואל ויאמרו מיי יצא הרבך לא טובל דבר אלקי רע או טובל: בראשית כ"ו 2. ואבינו ואפיו לא יקעו כי מיי היא כי תאמרו הוא מבקש מפלשתים ובעת ההיא פלשתים משלים בושקין: שופטים יד 3. בית יהודן נחלת אבות וימי אשה משפלת: משלי יט יד 4. ותפאור בני ישראל דברים אשר לא כן על יי אליהם ויגבול להם במות קבל עיריהם ממגדל נוצרים עד עיר מבצר: מלכים ב' יד ט 5. וקנאו למשה במקנה לאהרן קדוש יי: תהלים קו טז

רבינו חננאל

דלאו כלי פשתן אלא צמר ושל שאר מינין זולתי. אמר בר הדיא אנא חזיתי ים טבריא דמקפי לה משיכלי (ומכבסין בהו) מאני דיתנא [ומכבסי בהון] בחולי דמועיא. אמר ליה אביי ומאן לימא לן דברצון חכמים (עבור) ולמא שלא ברצון חכמים עבוד. וירושלמי הני מטפחות ספרים אין מכבסין אותן בני גולים מפני הכבוד, אלא מכבסין אותן בותר ובורית. מתני' אלו כותבין (במועד) קדושי נשים גנין ושוברין דיתקאות מתנות פרוובולין איגרות שום איגרות מוון שטרי חליצה ומיאונן שטרי ברוין גיורות בית דין איגרות של רשות. ירושלמי (שטרי חוב) [ושוברין] אומילוגיאוס. איגרות שום שום היתומים. איגרות [מוון]. ממונות אלמנה כו. עד גיורת בית דין, אלו [גורי דינין]. ואיגרות של רשות זו שאילת שלום. קדושי נשים דאוקמנא שטרי פסיקתא. כמה אתה נתון לבנך כמה אתה נתון לבתך כן וכך ועמדו וקדשו הן הן הדברים הנקבין באמירה. (ירושלמי איגרות של רשות זו שאילת שלום.)

אמר שמואל מותר ליארס בחולו של מועד, שמה יקדמנו אחר. אינו והא איהו דאמר ארבעים יום קודם יצירת הולד בכל יום בת קול יוצאת ומכרת בת פלוני לפלוני כו. ופרקינן שמה יקדמנו אחר בתפלה. תנא דבי דברי. מן הנביאים, דתיב אבין [ואמן] לא ידעו כי מה' היא. מן הכתובים, דתיב בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת. ואמר רב אין אדם נחשד בדבר אלא אם כן עשאו או כולו או מקצתו או הרהר בלבו לעשותו או ראה אתרים שעשאוהו ויישב בעיניו. אינו, והכתיב ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלהיהם. ופרקינן, התם להכעיס הוא דעבוד. והכתיב וישמע משה ויפול על פניו, ואמר ר' יוחנן שחשדוהו מאשת איש. וכתיב ויקנאו למשה במחנה, מלמד שכל אחד ואחד קינא על אשתו. ופרקינן התם משום שנאה עשו כן. ת"ש דאמר ר' יוסי יהי חלקי עם מי שחושדין אותו בדבר או בן. ואמר רב פפא לדידי חשדו לי ולא הוה בי. ואסיקנא, בקלא דלא פסיק ובאתרא דלית ליה אויבים. אבל היכא דאית ליה אלו מתלא היא, אויבים הוא דאפקוה לקלא. מתני' אין כותבין שטרי חוב במועד, אם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל, הרי זה יכתוב. אין כותבין ספרים תפלין ומוזות, ואין מגיהין את אחת ואפילו בספר הנוהר כו.

וטווה

וטווה

וטווה

וטווה

(א) [גנין מה' ג.] (ב) כמות קב. (ג) ג"ו כמות קב. (ד) לעיל ח: (ה) סנהדרין כב. ע"ש סוטה ג. ע"ש. (ו) סנהדרין ק"ה. (ז) שבת ק"ח. (ח) נקדושין לא: (ט) יבמות כה. (י) [לעיל ג.] (יא) וע"כ שיך לעיל, (יב) נקדושין ג. (יג) וע"כ פ"י אחר בע"מ. (יד) [אבווגרי ל"ג.] (טו) [שיך לעיל ד. צמטופנין.] (טז) עיין מהרש"א, (יז) וע"כ הלכה כב, (יח) שיך לרף ד. צמטופנין, (יט) י"ל לוקמין, (כ) שיך לעיל קודם ד"ה אין כותבין, (כ"א) ג"ו שיך לעיל.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כפרת כו' הואיל ולא מוזמנה לך כלומר:

גליון הש"ס

גב' מאן לימא לן דברצון חכמים. עיין משנת מהרי"ט ח"א סי' פג:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] גמ' ולא אמרן אלא דלא דער נכט. כלומר דלא יא ע"כ הערוך ערך נכט וע"כ צפרישי דמפרש מלשון נחמ. ואין שיהיה הפי' דלא דער שוב ושמע דפרשי"י מעיקרא נכט נשמע וכו' ולפע"ד דברי הש"ס אלו קא מהדרי דלעיל דקא משנין ל"ק הא בקלא דפסיק וכו' וקא מפרש הש"ס מחליה עד כמה הוי קלא דלא פסיק וכל דיי ותוקין קלא דלא פסיק והשתא קא מהדרי מו לפירוש דקלא דפסיק לא אמרן אלא דלא דער נכט כו' וזוהי היטב. דלפ"י הוי ג' מילוקים צדכ דבקלא דלא פסיק וימא ופלגא אית בי ודחוי משטא. וקלא דפסיק לגמרי דלא דער נכט ית בי שום ממש. וקלא דפסיק דער נכט אף דלא הוי מיומא ופלגא נמי דלא צרי גמור הוא דאית בי ממש ע"כ א"כ לפיכך ציה ולא נפיק ממורת שדל. אולי אית בי. כנענער צבור ודוק היטב. ורמ"י גמורה מלאמי לפירוש הוה. דצניעות דף כ"ה ע"א לימא לך ולי אמרן בתרא יעשה"ה ולדברי מייסד משום דלגנין לנפולא אשה מבעלה מיירי ואסיקא לא מפקינן ודער נכט רק ספיקא הוי וז"ל היטב כי יכון הוא:

מוסף רש"י

ואיגרות של רשות. פירוש אבות שלום (האורה ח"א ט"ו עט.) שטרי פסיקתא. החתן והכלה פוסקין מלאים שביעה (כחובות קב.) וממון שפוסקין זה לזה (קדושין ט.) הן הן הדברים הנקבין באמירה. בלא קנין, שפוסקין טן גמל דערב דהוא סהלא דקא מתמתי אהדי גמרי ומקיי (טס.) שכל אחד קינא לאשתו ממש. אל תסתיר את משה (סנהדרין ק"ה.) דומי דמתי סחורי הער (יבמות כה.)

וטווה

וטווה

וטווה